

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Α')

Ἀθήνα, 1 τοῦ Ἀπριλίη 1922

ΑΡΙΘ. 758 (ΦΥΛ. 7)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. ΔΙΟΝΑΣ » Σοννέτα
ΔΡ. ΔΟΓΛΑΝΗΣ : Φύλλα.
L. FRANK : Ὁ ἄνθρωπος εἶναι καλός.
Α. ΒΕΚΙΑΡΕΛΗΣ : Σὲ μιὰ μικρούλα.
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ : Ἀνέκδοτα γράμματα πρὸς τὸν Ντίντριχ.
Μ. ΡΟΔΑΣ : Ἀπὸ τ' Ἀμαρτωλά (Ὁ ἥρωας. — Ἐνα γράμμα. — Ὁ χορὸς της).
ΑΓ. ΛΕΒΕΝΤΗΣ : Ἀνάπλι.
I. ΗΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ : Carmina.

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.
Κ. ΜΑΚΙΣΤΟΣ : Ἡ τιμὴ τοῦ Λοχαγοῦ.
ΜΑΡΙΟΣ : Χωρισμοί.
ΜΑΚΒΕΘ : Preludio.
Γ. Δ. ΠΟΝΤΗΡΗΣ : Ἐπιτεμένη,
ΚΑΙΣ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Στις ἄλυσίδες.
ΗΔ. ΗΑ. : Βιβλιογραφία : (Ὁ Κάλβος τοῦ κ. Roussel).
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ : Νεοελληνικὴ φιλολογία. — Ἐξέτη φιλολογία. — Περιοδικά. — Ἐνα Περιοδικά. — Χωρὶς γραμματόσημο.

Σ Ο Ν Ν Ε Τ Α

Στὸν Α. Α.

«...νὰ γίνης μου σὰν ἄνοιγμα
πρωῖνὸ παραθύρου.»

ΠΑΛΑΜΑΣ

I

Ἐεψυχισμένη ἢ χλαλοῇ τοῦ δρόμου
Στὸ ἀπόμειρο γραφεῖο μου ἀνεβαίνει,
Ἐνῶ ἡ σκέψη μου βαριά γερομένη
Νὰ ξεδιαλύνει μὲ λαστὸ λατόμου
Τὰ σύνορα ζητᾷ, πὸδ δεσμὰ νόμου
Ἀνθρώπων κὶ ἀριθμοὶ σακατεμένη
Τὴν εὐτυχία μας κρατᾷ καὶ μένει
Καταλυτῆς ὁ πόνος τοῦ ἀτόμου ..
Δεσμὰ καὶ ἀριθμοὶ ! Σκληρὰ νυστέρια
Εἴνουχικὰ τῆς ζήσης. Τὸ κεφάλι
Γερτὸ καὶ μουδιασμένα μας τὰ χέρια,
Κὶ ὁ νοῦς σὲ κύκλων Δαντικῶν τῆ ζάλη...
Σὲ δυὸ μέτρα γῆς στενεύουν τὴν ὥρα
Οἱ τοῖχοι γύρω μου σὰ στερνὴ ὥρα...

II

Μὰ ξάφνου ἀκούω ρυθμικὸ ἕνα βῆμα
Πρὸς τὸ δωμάτιό μου νὰ ζυγώνει
Σκιρτᾷ ἢ καρδιά, ἢ σκέψη ξαστεράνει
Παντέχοντας ἐλπιδοφόρο κύμα
Ἀπὸ τὴν πλέρια σου ζωὴ τὸ κρῖμα
— Τῶν στοχασμῶν μου νὰ σκορπίσει..Οἱ πόνοι
Γαληνεμένοι τῶρα καὶ φουντώνει
Χαμόγελο στ' αὐλάκια πὸδ τὸ νῆμα
Τῆς θύμησης κ' οἱ ἐνάντιες ἔγνιες ἔχουν
Στὴν ὄψη μου χαράξει. Γοργοτρέχουν
Μιᾶς νέας ζωῆς οἱ πόθοι ἐντός μου,
Καὶ σὰ λευκὸ παννὶ τῆς βάρκας φρίσσει
Μου ἢ καρδιά ξανοίγοντας τοῦ Κόσμου
Καινούργια κάπια ἀνατολὴ καὶ δύση.

Α. ΔΙΟΝΑΣ

ΦΥΛΛΑ

I

Τοῦ κάκου σὰς ἀντίκρουσα, νυφοντυμένες μυγαλιές,
Μ' ἀνθοὺς νὰ πλημμυράτε,
Καὶ σὰς, πουλιὰ, τὸ αὔριο χιτίζοντας ρυθμικὲς φωλιές
Νὰ ποθοκαρτεράτε.
Μέσα μου, ὃ μαθρε σπαραγμὲ, μαρᾶζωσεν ἢ καθεμιὰ
Χαρὰ κιδπαντοχὴ μου
Κὶ ἀπὰ στὰ ρεποθέμελα μαυροντυμένη τριγυρνᾷ
Καὶ μοῖραται ἢ ψυχὴ μου.

II

Τ' ἀηδόνι αὐτὸ πὸδ κελαιδεῖ μὲ τὴν ἀρμονικὴ λαλιά
Πὰ στὴν κληματαριά μου,
Ἀγάπες μοῦ ξανάφερε θυμίζοντας μου τὰ καλιὰ
Τὰ γλυκονεῖράτά μου.
Καὶ λαχταρίζεις μου, ἄψυχῆ, στ' ἄγια νερὰ τῆς λησμονιάς
Νὰ πνίξεις τὸν καημό σου,
Μὰ σέχει πάρει ὁ μαρσασμός καὶ τὸ θλιμμένο σου
ἄρχινᾷ
Πικροπαράπονό σου.